

Dosarul nr. 2ra-1702/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud.: A. Miron)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: N. Simciuc, I. Țurcan, I. Cotruță)

ÎNCHEIERE

04 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Veaceslav Ștefanco, reprezentat de avocatul Valentina Hriplivaia,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Veaceslav Ștefanco împotriva Ministerului Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului cu privire la constatarea încălcării dreptului la muncă, obligarea de a emite ordinul de demisie, obligarea de a efectua înscrierile în carnetul de muncă, repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 08 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Veaceslav Ștefanco, fiind menținută hotărârea din 26 noiembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a ț ă :

La 19 septembrie 2016, Veaceslav Ștefanco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Dezvoltării Regionale și Construcțiilor cu privire la constatarea încălcării dreptului la muncă prin reținerea carnetului de muncă, repararea prejudiciului material pentru perioada de reținere a carnetului de muncă și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că prin ordinul nr. 28c din 29 martie 2008, a fost angajat de Ministerul Dezvoltării Regionale și Construcțiilor, în funcția de director al proiectului Unitatea de Implementare a proiectului de „Construcție a locuințelor pentru păturile social-vulnerabile”. Ulterior, a fost suspendat din funcție în mod abuziv (șomaj tehnic), iar carnetul de muncă nu a fost eliberat, deși unitatea de construcție este dizolvată, ceea ce îi lezează drepturile sale la muncă.

Veaceslav Ștefanco a menționat că la 31 iulie 2013, a depus la Ministerul Dezvoltării Regionale și Construcțiilor cerere de demisie, însă cererea nu a fost examinată și nu a fost emis un ordin corespunzător, fiindu-i încălcat în mod flagrant dreptul la muncă.

Reclamantul a solicitat constatarea încălcării dreptului la muncă prin reținerea carnetului de muncă, repararea prejudiciului material pentru perioada de reținere a carnetului de muncă și încasarea cheltuielilor de judecată.

Pe parcursul examinării cauzei, Veaceslav Ștefanco a depus cerere de completare și concretizare a cerințelor în temeiul art. 60 din Codul de procedură civilă, solicitând constatarea încălcării dreptului la muncă prin reținerea carnetului de muncă, obligarea pârâtului de a emite ordin de demisie din 01 august 2013, obligarea pârâtului de a înscrie în carnetul de muncă mențiunea „demisionat din 01 august 2013”, repararea prejudiciului pentru întreaga perioadă de reținere ilegală în sumă de 231910 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Ulterior, reclamantul a depus o nouă cerere de concretizare în temeiul art. 60 din Codul de procedură civilă, prin care a menționat ca pârâți Ministerul Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului și Consiliul municipal Chișinău și a solicitat obligarea Ministerului Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului de a efectua în carnetul de muncă a mențiunii „se angajează prin transfer în calitate de manager de proiect în baza ordinului nr. 28c din 29 martie 2008 la Unitatea de Implementare a Proiectului Locuințe Sociale”, obligarea ministerului de a înscrie în carnetul de muncă mențiunea „suspendat din funcție conform art. 77, lit. c) din Codul muncii, în baza ordinului Ministerului Dezvoltării Regionale și Construcțiilor nr. 130p din 11 mai 2012”, obligarea ministerului de a înscrie în carnetul de muncă mențiunea „demisionat din 29 februarie 2016”, încasarea din contul pârâților a prejudiciului pentru refuzul de emite ordinul de demisie în sumă de 231910 lei, a prejudiciului moral în sumă de 70000 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, Veaceslav Ștefanco a menționat că prin decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 6/39 din 25 octombrie 2012, s-a aprobat procesul-verbal nr. 870 din 10 august 2009 cu privire la recepția finală a obiectivului „blocul locativ nr. 6V din str. Liviu Deleanu 9/2 în sumă de 32651436,99 lei. Iar prin hotărârea Guvernului nr. 979 din 22 decembrie 2012, a fost dizolvată Unitatea de Implementare a Proiectului de construcție a locuințelor pentru păturile social-vulnerabile, cu derularea procedurii de lichidare.

Reclamantul a menționat că prin decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 3/10-11 din 02 iulie 2013 au fost operate modificări în decizia din 25 octombrie 2012, prin care s-a transmis la balanța Direcției Generale Locativ-Comunale și Amenajare blocul locativ nr. 6V din str. Liviu Deleanu 9/2 în sumă de 30634269,92 lei. Având în vedere că această sumă nu corespundea cheltuielilor suportate de Primăria municipiului Chișinău și Unitatea de Implementare a Proiectului, Ministerul Dezvoltării Regionale și Construcțiilor a înaintat un demers Primăriei pentru a fi modificat pct. 1,3 alin. 3 din decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 3/10-11 din 02 aprilie 2013.

Veaceslav Ștefanco a relatat că Primăria municipiului Chișinău din motive necunoscute a tergiversat operarea modificărilor în propria decizie, fiind modificat abia la 09 martie 2017. Din cauza acțiunilor ilegale ale Primăriei și netransmiterii blocului locativ, Ministerul nu a putut să-l elibereze din funcția de manager al proiectului și nu avea surse financiare pentru a-i achita salariului.

Pe parcurs, reclamantul a înaintat o altă cerere de completare și concretizare a acțiunii, concretizând și cercul participanților la proces, menționând ca pârât doar Ministerul Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului și solicitând constatarea încălcării dreptului la muncă prin reținerea carnetului de muncă, obligarea Ministerului Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului să emită ordinul de demisie din funcție din 01 august 2013, obligarea pârâtului de a înscrie în carnetul de muncă mențiunea „demisionat din 01 august 2013”, încasarea din contul Ministerului a prejudiciului

cauzat prin refuzul de a emite ordinul de demisie în sumă de 388597,71 lei și a cheltuielilor de judecată.

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Ministerul Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată și tardivă (36-38, 145-146).

Prin hotărârea din 26 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea formulată de Veaceslav Ștefanco s-a respins ca neîntemeiată (vol. I, f.d. 183, 186-195).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că la baza numirii reclamantului în funcția de manager al Unității de implementare a proiectului de construcție a locuințelor pentru păturile social-vulnerabile, a fost hotărârea Guvernului nr. 326 din 19 martie 2008, însă contractul individual de muncă nu a fost prezentat, deși în certificatul de salarizare prezentat este menționat despre existența acestui contract (vol. I, f.d. 71).

Prima instanță a specificat că prin răspunsul Ministerului Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului nr. 01/01-2474 din 21 mai 2018, contractul individual de muncă nr. 2 din 07 aprilie 2008 încheiat cu Veaceslav Ștefanco, nu a fost identificat (vol. I, f.d. 141). Totodată, instanța a relatat că Unitatea de implementare a proiectului de construcție a locuințelor pentru păturile social-vulnerabile al cărei conducător a fost reclamantul, își desfășura activitatea pe principii de autonomie administrativă și financiară, dispunea de decontare, inclusiv în valută străină, de șampilă și formulare cu stema de stat. La fel, salarizarea a fost stabilită din contul creditului oferit de Banca de Dezvoltare a Consiliului European. Efectivul limită al acestei Unități constituia 5 salariați, manager de proiect, inginer-constructor, contabil, specialist în problemele achizițiilor și asistent. Conducerea Unității era efectuată de către manager și anume de Veaceslav Ștefanco, având atribuții de organizare a activității personalului, reprezintă Unitatea, angajează și concediază salariații Unității, stabilește obligațiile lor de funcție și programul de lucru.

Astfel, instanța a respins argumentul reclamantului cu privire la lipsa înscrierilor în carnetul de muncă și eliberarea acestuia, deoarece acesta s-a aflat în posesia lui personală, drept dovadă fiind înscrierile personale ale acestuia în carnet (vol. I, f.d. 65-67). În opinia instanței, nu poate fi antrenată răspunderea Ministerului pentru reținerea carnetului de muncă, or, nu a fost constatat faptul reținerii carnetului, fapt lipsit de temei pentru a achita salariul solicitat, pentru tot timpul absenței de la lucru.

Referitor la dezacordul reclamantului cu ordinul nr. 130p din 11 mai 2012 prin care a fost suspendat din funcție, instanța a constatat că acesta nu a fost contestat în instanța de judecată, reclamantul fiind de acord cu ordinul menționat. Cu referire la cererea de demisie, instanța a apreciat critic cerința de demisie a acestuia, or, pe cerere nu a fost aplicat un număr de intrare, iar în Registrul de evidență a documentelor pentru anul 2013, nu este înregistrată o asemenea cerere (vol. I, f.d. 107-115).

Cu privire la solicitarea de încasare a prejudiciului moral, prima instanță a menționat că la materialele cauzei nu au fost prezentate probe, care să demonstreze prejudiciul moral cauzat și mărimea compensării solicitate.

La 11 decembrie 2018, Veaceslav Ștefanco, reprezentat de avocatul Valentina Hriplivaia a depus cerere de apel împotriva hotărârii din 26 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii

contestate, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii și dispunerea încasării cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d. 185, 205-212).

Prin decizia din 08 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel depusă de Veaceslav Ștefanco și s-a menținut hotărârea din 26 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (vol. I, f.d. 231-244).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că prima instanță a examinat cauza în coroborare cu prevederile legislației în vigoare, desfășurând examinarea litigiului pe principiul contradictorialității și egalității părților în drepturile procedurale, organizând procesul astfel încât părțile au avut posibilitatea de a-și formula, argumenta și dovedi poziția în proces, de a alege modalitățile și mijloacele susținerii ei de sine stătător și independent în instanță.

La 12 iulie 2019, Veaceslav Ștefanco, reprezentată de avocatul Valentina Hriplivaia, prin intermediul oficiului poștal a declarat recurs împotriva deciziei din 08 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârii din 26 noiembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând admiterea recursului, casarea acesteia și a hotărârii primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că atât decizia instanței de apel, cât și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale, emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material, cu aprecierea arbitrară a probelor, concluziile instanțelor fiind în contradicție cu materialele cauzei.

Veaceslav Ștefanco a invocat că la 02 aprilie 2014, Ministerul Dezvoltării Regionale și Construcțiilor a informat Primarul General al mun. Chișinău despre faptul că din cauza netransmiterii blocului locativ, Ministerul nu poate elibera din funcție managerul Unității și nu are surse financiare pentru a-i plăti salariul, deoarece proiectul a fost încheiat de Banca de Dezvoltare a Consiliul Europei. Totodată, Ministerul a reamintit că numai în temeiul deciziei Consiliul municipal Chișinău, poate fi semnat actul de predare-primire a blocului locativ, care de facto se află în administrarea serviciilor Primăriei. Însă din motive necunoscute, Primăria municipiului Chișinău, a tergiversat operarea modificărilor în pct. 1,3 alin. 3 al deciziei Consiliul unicpal Chișinău nr. 3/10-11 din 02 aprilie 2013, solicitate de Ministerul Dezvoltării Regionale și Construcțiilor, acestea fiind operate abia la 09 martie 2017.

Mai mult, recurentul a menționat că ordinul prin care a fost angajat în funcția de manager a fost semnat de directorul general al Agenției Construcții și Dezvoltare a Teritoriului, la moment Ministerul Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului. La emiterea acestui ordin, pârâtul urma să încheie contractul individual de muncă și să solicite carnetul de muncă al reclamantului, să-l înregistreze în registru și să efectueze mențiunile de angajare.

Veaceslav Ștefanco a relatat că prin hotărârea Guvernului nr. 979 din 22 decembrie 2012, a fost dizolvată Unitatea de implementare a proiectului de construcție a locuințelor pentru păturile social-vulnerabile, cu derularea procedurii de lichidare. Ulterior, s-a prezentat la Camera Înregistrării de Stat în vederea începerii procedurii de lichidare, însă i s-a comunicat că fiind manager al Unității, urmează să încheie proiectul și să fie semnat actul de predare-primire.

În final, recurentul a specificat că Ministerul Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului, era obligat să emită ordinul de eliberare din funcție din inițiativă proprie și să-i elibereze carnetul de muncă contra semnăturii. Iar prin reținerea eliberării

carnetului de muncă, constituie privarea ilegală de posibilitatea de a munci, fiind obligat să-i compenseze salariul mediu ratat pentru perioada 01 august 2013 – 29 februarie 2016, care constituie 388597,71 lei.

La 30 iulie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Ministerului Agriculturii, Dezvoltării Regionale și Mediului, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f.d. 15).

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Veaceslav Ștefanco este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 08 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În baza cercetării materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile

articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea Marc Brauer, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

Prin scrisoarea nr. 5525 din 23 mai 2019, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 08 mai 2019 (vol. I, f.d. 245), însă date despre recepționarea deciziei contestate, nu sunt la materialele cauzei.

Drept consecință, instanța de recurs consideră că cererea dedusă judecătii a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*, *ibidem*, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, *ibidem*,

parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Instanța de judecată observă că recurentul Veaceslav Ștefanco a criticat decizia din 08 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (1), (2), lit. a) și c) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Instanța de recurs relevă că recurentul a pretins, într-un mod abstract, că instanța de apel a încălcat normele de drept material și procedural și a ignorat probele, fără a invoca argumente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate. În acest context, dacă instanța ar purcede la examinarea cererii de recurs motivate într-o asemenea manieră, atunci s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici împotriva actului judecătoresc, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu și ar pune la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea completului de judecată. Or, un atare exercițiu este inadmisibil în condițiile în care, prin prisma articolului 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, precum și argumentul ilegalității deciziei atacate.

În orice caz, completul de judecată observă că recurentul, asistat de un avocat la alegerea lui, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, acesta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea *A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić*, ibidem, parag. 31, *Gohe și alții vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu conțin exclusiv chestiuni de drept și nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de articolul 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă (a se vedea, inter alia, *Petrovic vs Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm*, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme

de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Veaceslav Ștefanco, reprezentat de avocatul Valentina Hriplivaia nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Veaceslav Ștefanco, reprezentat de avocatul Valentina Hriplivaia.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari